

ENTERRAMENT DE MN. ANTONI MAURI I PARAREDA

Olost / 23-3-2015

1Jn 3,14-16 // Lc 7, 11-17

En aquesta parròquia de Santa Maria d'Olost, on ha viscut els seus darrers anys i on ha exercit el ministeri de rector, celebrem la missa exequial del nostre germà, Mn. Antoni Mauri i Parareda, tot pregant pel seu etern descans i enterrant-lo en l'esperança de la resurrecció. Avui enterrem un germà nostre en la fe que va lliurar tota la seva vida al servei ministerial com a sacerdot de Crist on el Senyor el va cridar per mitjà de l'Església. Avui acomiadem un germà nostre que ha estat un servidor de Crist enmig del seu poble. Per això la nostra pregària esperànçada demana la misericòrdia divina i, al mateix temps, dóna gràcies per tots els dons de gràcia i de vida que Mn. Antoni Mauri ens ha fet a tots nosaltres i a tots aquells que ha servit, tant en les parròquies d'aquesta diòcesi com a l'Argentina, on fou enviat com a missioner

El nostre germà Mn. Mauri va mostrar en tota la seva vida que el servei als altres pot omplir del tot el cor d'una persona. Ell era un sacerdot de Crist, sempre i en tot moment. El seu zel pastoral el feia atent a les necessitats dels altres i també ben atent a tot el que era necessari per a un millor servei als germans i al culte diví. En ell sempre hi havia la paraula oportuna i el somriure acollidor. S'alegrava del bé dels altres i gaudia de veure i escoltar la bellesa de la fe cristiana. Certament el sacerdoti és ofici d'amor que omple el cor del qui escolta la crida de Déu i es deixa portar per la seva providència. La seva vida ha estat plena de servei atent als germans. La malaltia del seus darrers anys no li va fer perdre mai la seva paciència i la seva bondat. Tots els qui heu estat ben a prop d'ell en podeu donar testimoniatge.

La mort del nostre germà Antoni, prevere, ens fa experimentar una vegada més la nostra condició humana. La mort és el nostre més gran enemic. La mort, fruit del pecat, és la realitat davant la qual sembla que tot tingui la seva fi. La humanitat sempre ha viscut aquesta lluita contra la mort com una cursa inacabable. Tenim petites victòries, però sempre torna a brotar la mort. La mort apareix com la realitat davant la qual tot acaba. De fet, si no hi ha victòria sobre la mort no pot haver-hi esperança autèntica.

En l'evangeli que ens ha estat proclamat hem escoltat que Jesús passava per una població anomenada Naín i es va trobar que una dona viuda portava a enterrar el seu fill únic. Aquesta dona és imatge de la humanitat sencera que porta a enterrar els seus fills. En el cor de la humanitat contínuament apareixen el plor, el dolor i també aquelles preguntes sobre el sentit de la vida i de la mort: Què és l'home? Quin és el sentit del dolor, del mal, de la mort, coses que continuen existint, malgrat tant de progrés? Què pot aportar l'home a la societat, què en pot esperar? Què vindrà després d'aquesta vida terrenal? Aquestes preguntes apareixen en el més pregon del cor de tot home, encara que molts no volen deixar que brollin aquestes preguntes del sentit de la vida i prefereixen els succedanis del tenir, del poder, de la fama per tal de no enfrontar-se amb la veritat del que som.

I Jesús, com hem escoltat en l'evangeli, així que veié aquella viuda que portava a enterrar el seu fill únic, se'n compadí i li digué: *No ploris*. Sí, Crist es compadeix de la humanitat i s'acosta al nostre dolor i ens dóna la paraula del consol. *No ploris*. I, amb la paraula del qui és «Senyor», del qui diu d'ell mateix: *Jo sóc la resurrecció i la vida* (Jn 11,25), diu al noi: *Jove, aixeca't*. La missió del Fill de Déu fet home, del qui ve del

si de la Pare en l'eternitat divina, fent-se home com nosaltres, és la de rescatar la humanitat del poder del pecat i de la mort. L'obra de salvació del Crist és la de la llibertat de l'home perquè no estigui encadenat al pecat ni a la mort. Pecat i mort van néixer junts, com diu sant Pau en la carta als Romans: *Per obra d'un sol home va entrar el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort; i així la mort s'ha estès a tots els homes, ja que tots han pecat* (5,12).

L'obra de l'amor misericordiós de Déu per la humanitat és la de la salvació de l'home de les urpes del pecat i de la mort. El destí de la humanitat no és el de una gran tomba en un planeta perdut en la immensitat de l'univers. La humanitat és estimada de Déu, que no vol la nostra mort. Ell no ens ha cridat a la vida per a morir. Déu vol la vida de l'home, i tota la seva obra de creació i redempció són expressió d'aquest desig que ni el pecat original ni el pecat de la humanitat no poden destruir, perquè Déu és ric en misericòrdia.

L'obra de la salvació de Crist, la seva compassió envers la humanitat té un preu: la seva mort i resurrecció salvadores. El misteri pasqual és el misteri que per la fe produeix en nosaltres el fruit de l'alliberament del pecat i de la mort. Per la vida de gràcia sembrada en els nostres cors mitjançant les aigües baptismals es donen en nosaltres els fruits de la llibertat dels fills de Déu. Per la nostra fe i esperança sabem que Crist a la fi dels temps es manifestarà ple de glòria i majestat i ens rescatarà, a tots els qui en ell hem cregut i esperat, del poder de la mort. Tot el nostre ésser, tot el nostre jo, tot el nostre cos i la nostra ànima participaran de la vida de la glòria en Crist.

La paraula de consol de Crist a la viuda de Naín és, doncs, també per a nosaltres que avui enterrem, en el dolor de la separació, Mn. Antoni Mauri. Però també aquesta paraula de consol que aviva la nostra fe i esperança ha de ser una crida a viure la nostra fe i, des de la vida, saber-la transmetre a la nostra societat, experimentant l'alegria d'evangelitzar. La paraula de la vida cal que arribi ben nítida i clara, perquè, si no és així, el reialme de la mort es va estenent amb les seves obres pròpies.

El nostre germà en tota la seva vida sacerdotal visqué amb fidelitat la fe que predicava als seus germans. En la seva donació ministerial feia present l'obra salvadora de Crist, sobretot amb la celebració dels sacraments. *In persona Christi* va presidir la celebració de l'Eucaristia, memorial del misteri pasqual, memorial de l'amor misericordiós de Déu, perquè també en l'avui de la salvació tot el poble pogués fruit dels fruits de redempció que brollen de Crist.

Germans i germanes, una darrera paraula en aquesta reflexió a la qual ens porta la Paraula que ens ha estat proclamada. Ens ha dit la primera carta de sant Joan: *Nosaltres sabem que hem passat de la mort a la vida; ho sabem perquè estimem els germans. Qui no estima continua mort.* L'obra de la salvació de la humanitat és passar de la mort a la vida. En Crist s'ha fet realitat com a primícia i tots nosaltres tenim l'esperança de participar-hi plenament. Però aquesta salvació de Crist és obra del seu amor fins a l'extrem. La donació de Crist del tot, fins a la mort i mort en creu, és la causa de la nostra llibertat. L'amor de Crist, amb la característica de la totalitat, és expressió de l'amor misericordiós de Déu. Aleshores, germans, com es pot pensar que estem en el camí de la vida si no estem en el camí de l'amor? Com es pot dir que tenim la veritat als llavis si en el nostre cor no hi és present l'amor? La vida cristiana té aquesta característica primordial: som estimats de Déu. No oblidem mai que no som cristians perquè estimem Déu, sinó perquè som estimats de Déu. La primícia en la

vida cristiana és la de deixar-se estimar per Déu i deixar que la seva obra salvadora es manifesti en plenitud en nosaltres. Però, al mateix temps, el cor que de veritat és ple de l'amor salvador de Déu no pot fer res més que estimar com estima el Senyor. El manament nou de Jesús, que ell mateix ens va donar: *Que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat* (Jn 13,34), no és un manament impossible per al qui es deixa estimar per Déu.

En aquests moments, nosaltres presentem al Senyor la vida del nostre germà, Mn. Mauri. Li presentem la seva vida lliurada per amor en el servei a l'Església i també totes les seves obres d'amor que tantes i tantes vegades amb el cor ple de caritat va fer envers els germans. Ho presentem amb la convicció que l'amor no passarà mai, com ens diu sant Pau. I també amb caritat preguem pel nostre germà i l'encomanem a la intercessió de santa Maria, Mare de Déu i mare dels apòstols. Amb pietat filial el nostre germà va invocar moltes vegades santa Maria. En els seus llavis i en el seu cor apareixia la pregària humil: «Pregueu per nosaltres, pecadors, ara i en l'hora de la nostra mort.» Que així com en la seva vida el va acompanyar, que també ara, en l'hora de la mort, sigui per a ell mare de misericòrdia i l'acompanyi fins al seu Fill, nostre Senyor Jesucrist, jutge de misericòrdia, perquè li doni el premi dels qui han estat fidels servidors. Amén.